

Aanvaardingstoespraak Geuzenpenning van de Commandant der Strijdkrachten, generaal P. van Uhm, uitgesproken op 14 maart 2011 te Vlaardingen.

Your Royal Highness, Your Excellencies, ladies and gentlemen. Please allow me first to congratulate co-laureate Dr Sima Samar on the award of her Geuzen Medal, a highly deserved recognition of her important work. Within the Netherlands armed forces, we have witnessed up close the urgent need for people like Dr Samar to keep striving for a better human-rights situation in Afghanistan. Dr Samar, I congratulate you, and hope you will allow me to continue now in Dutch.

Koninklijke hoogheid, excellenties, de heer Eigenraam, familieleden van de oud-Geuzen, geachte dames en heren,

Het is met trots dat ik hier vandaag de Geuzenpenning in ontvangst neem. Een penning, geïnspireerd op het verzet van de Geuzen tegen de Spaanse overheerser in de Tachtigjarige Oorlog. Een penning, vernoemd naar het Geuzenverzet, verzetsstrijders van het eerste uur in de Tweede Wereldoorlog. Een onderscheiding die ten diepste is verweven met de geschiedenis van ons land. Dat spreekt tot mij, als militair van de Nederlandse krijgsmacht, met de Oranje leeuw op de schouder.

Dames en heren,

De Geuzenpenning is vandaag niet uitgereikt aan mij persoonlijk. Maar aan de gehele krijgsmacht. Aan alle Nederlandse militairen. Als we Nederlandse militairen zeggen, denken we dezer dagen natuurlijk meteen aan de drie bemanningsleden van de Lynx-helikopter in Libië.

Ik heb hen afgelopen weekeinde weer op Nederlandse bodem mogen verwelkomen en ik kan u vertellen, dat voelde heel goed. Ze zijn weer thuis. Gezond en wel. Daar ben ik ongelofelijk blij om. Ik bedank graag iedereen voor zijn of haar steun en medeleven. Dat heeft ons, de drie militairen en hun familie en collega's enorm geholpen om deze moeilijke tijd door te komen en dit alles tot een goed einde te brengen. De Geuzenpenning komt deze drie militairen

toe. Maar ook alle ándere - misschien iets minder bekende - Nederlandse militairen. Laat mij u ook hun verhaal vertellen.

...

Ik neem u mee naar de avond van 11 mei 2010, bijna een jaar geleden dus. Kapitein Sander Zwanenburg komt aan in Juba, een VN-kamp in Zuid-Soedan. Hij gaat als vluchtplanner helpen het referendum voor te bereiden, dat een einde moet maken aan jaren van burgeroorlog. Zwanenburg heeft zijn nieuwe collega's net de hand geschud als het alarm klinkt. Gewondentransport op komst. Snel zet hij met lampen een landingsbaan uit. Dan verschijnen twee pickuptrucks. Vijftien gewapende mannen richten hun pistolen op Zwanenburg en zijn baas. Het is het Soedanese leger dat denkt dat onze kapitein mensen of wapens smokkelt voor de opstandelingen. Welkom op missie...Als Zwanenburg nu op tv de beelden ziet van een bevolking die veilig heeft kunnen stemmen, zegt hij: 'Daar heb ik mijn nek dus voor uitgestoken. Daar heb ik het voor gedaan'. Kapitein Sander Zwanenburg, dames en heren, staat daar

. . . .

Dan 5 april 2010. Het koopvaardijship De Taipan zendt noodsignalen uit in de zee voor Somalië. Het schip wordt aangevallen door piraten. Luitenant-ter-zee der eerste klasse Eric Veldhuizen klimt in de Lynx-helicopter, samen met vlieger Yvonne Niersman, dezelfde vrouwelijke militair die de afgelopen dagen in Libië vastzat. De crew ziet de piraten al op het schip lopen en maakt een aanvalsplan, samen met de TROMP en de mariniers. Dan krijgen ze een 'go' om de operatie uit te voeren. Ze vuren, hangen recht boven het schip – een kwetsbaar momentje zeggen wij militairen dan - en laten de mariniers langs een touw op dek. De piratenbende wordt opgerold en de bemanning heelhuids bevrijd. Als Veldhuizen en de crew terugkeren, haalt de hele TROMP - van hoogste officier tot jongste matroos - weer adem. 'Hier hebben we dus met z'n allen zo hard voor geoefend. En het is gelukt. Hier doen we het voor. Zodat koopvaardijshippen veilig de wereldzeeën kunnen bevaren.' Luitenant-ter-zee der eerste klasse Eric Veldhuizen, dames en heren, staat daar.

...

Dan 30 april 2009, Koninklijke Hoogheid, een moeilijk, maar ook belangrijk verhaal. Op deze Koninginnedag begeleidt wachtmeester 1 Renaldo Ishaak van de Koninklijke Marechaussee de bus door feestelijk Apeldoorn. Opeens is daar dat moment. Een auto rijdt dwars door het publiek en botst tegen De Naald. Wachtmeester Ishaak is samen met een collega als eerste bij het voertuig. Hij neemt meteen een verdachtenverhoor af en stabiliseert de bestuurder tot de ziekenauto er is. Daarna gaat hij naar het politiebureau, geeft zijn getuigenis en stuurt zijn collega's naar huis zodat ze bij kunnen komen. Pas als Ishaak 's avonds terugkeert naar Schiphol en door zijn collega's wordt onthaald met applaus voor zijn doeltreffend functioneren, dringt tot hem door hoe groot en schokkend de gebeurtenissen waren. En hoe kalm hij heeft gehandeld. Wachtmeester Renaldo Ishaak staat daar.

...

Als laatste noem ik 18 april 2008. Deze datum staat niet alleen in mijn geheugen gegrift. Deze datum staat ook getatoeëerd op de arm van korporaal Toninho Norden. Het is de dag dat Norden in Afghanistan zijn twee maten verliest. En zijn twee onderbenen. Korporaal Norden is net 7 weken bezig in Afghanistan. Hij ziet hoe het Provincial Reconstruction Team helpt bij het aanleggen van een brug en het verbeteren van de oogst. Het helpt, vindt Norden. Hij heeft daarom een goed gevoel over zijn uitzending. Dan rijdt hij boven op een bermbom. Zes dagen later wordt hij wakker. Zonder zijn benen. Zonder zijn maten. Bijna twee jaar later werkt Norden weer parttime voor Defensie. Hij traint voor powerliften op wedstrijdniveau en hij gaat weer uit met zijn vrienden. Norden heeft geen seconde spijt van zijn missie. 'Dit is wat ik wilde. Voor mezelf. Maar ook voor de mensen daar. Het heeft me de ogen geopend. Wij hebben hier alles. Die mensen daar hebben niets. Alleen maar zand. Dan moet je iets doen.' Korporaal Toninho Norden zit daar.

Koninklijke hoogheid, excellenties, geachte dames en heren. Dit zijn vier gewone Nederlanders. Vier gewone Nederlanders die bereid zijn om ongewone dingen te doen. Ten bate van anderen. Daarom zijn ze militair geworden. Namens deze militairen, namens alle andere mannen en vrouwen die zich dagelijks inzetten voor vrede en veiligheid in Nederland en daarbuiten, sta ik

hier. Ik ben dankbaar voor de erkenning en waardering van ons werk op dit hoge niveau.

Met trots aanvaard ik namens de Nederlandse krijgsmacht de Geuzenpenning 2011. Dank u wel.

-0-0-0-